

November 2024: Kan Trump een vredesdeal voor Oekraïne en vreedzame betrekkingen met Rusland nog waarmaken, of loopt het helemaal uit de hand?

Toen ik in de ochtend van 6 november het nieuws had doorgenomen waren de resultaten van de Amerikaanse presidentsverkiezingen al bekend. Het verbaasde me niet, iedereen kon het zien aankomen. Mijn verbazing zat wel in het feit dat we het zo snel wisten. Ik had verwacht dat het langer zou duren, voornamelijk door allerlei rechtszaken waarin Kamala Harris en Donald Trump verwickeld zouden raken. Maar dit is de Amerikanen, en ons in Europa bespaard gebleven.

Was ik 'voor' Harris of Trump? Eerlijk gezegd was ik teleurgesteld in beide kandidaten en mijn vertrouwen in Amerikaanse politici ben ik sowieso kwijt. Wat voor mij nu het belangrijkste is dat we een president hebben, man of vrouw, Democraat of Republikein dat maakt me niet uit, die er alles aan doet om vrede te bevorderen en conflicten te stoppen. Er is al teveel ellende in onze wereld. Niet alleen in Oekraïne maar ook in Gaza, Israël, Libanon, Yemen, Syrië etc. Aangezien ik met mijn persoonlijke en professionele leven zo vervlochten en verbonden ben met Rusland en Oekraïne is mijn vurige wens dat dit horror conflict tussen deze landen zo snel mogelijk stopt. Amerika heeft de sleutel in handen om de stekker uit dit conflict te trekken en specifiek de Amerikaanse president. Met president Joe Biden wisten we precies waar we stonden. Hijzelf of de mensen die hem (be)stuurden, 'team Biden', hadden duidelijk gekozen voor confrontatie en conflict met Rusland.

Trump daarentegen zegt een einde aan de oorlog in Oekraïne te willen maken. Ik kan niet anders dan hopen dat deze, bijna 80-jarige wonderlijke playboy uit New York, zijn belofte waarmaakt. Het is erg makkelijk om Trump belachelijk te maken, hem te 'haten', niet serieus te nemen en aan de lopende band waardeoordelen over hem te vellen. Zijn grootspraak en taalgebruik, z'n haar, de rechtszaken en dat hij z'n gezicht (zo lijkt het voor mij) oranje spuit/poedert en ik weet allemaal niet wat er nog meer aan dit lijstje toegevoegd kan worden.

Ik parkeer het allemaal voor nu en wil zo snel mogelijk dat hij zijn woorden waarmaakt in januari 2025, vrede voor Oekraïne en vrede voor Rusland. En in het verlengde daarvan, ook vrede voor de rest van Europa. In de dagen na de verkiezingsoverwinning van Trump had ik een duister voorgevoel dat 'team Biden' deze toekomstige wijziging in het Rusland-Oekraïne beleid niet zou accepteren. Daadwerkelijk komt op 19 november het alarmerende bericht dat president Biden alsnog toestemming geeft voor Oekraïne om met langeafstandsraketten doelwitten te raken op Russisch grondgebied. Ik zie op het Russische nieuws hoe woedend de Russen zijn en hoe ze ons roekeloze gedrag veroordelen. Ze hebben het erover dat de Biden-regering een Derde Wereldoorlog riskeert. Meer dan 80 procent van de Russen (en ook miljoenen Oekraïense Russen die in Rusland leven), bundelen de krachten en zijn over dit conflict met het Westen en de NAVO, absoluut verenigd. Zij hadden hoop gekregen dat er over enkele weken een lichtpunt zou zijn; het begin van het einde in de Oekraïense-Russische oorlog. Donald Trump had immers gezegd, in zijn presidentscampagne, dat hij dit zou doen.

Bij het ene Russische praatprogramma krijgt Poetin er ongenadig hard van langs, dat hij veel te naïef is geweest en al veel eerder had moeten optreden. Bij een ander programma komt de politiek analist Loekjanaov aan het woord die de nuance erin probeert te houden. Bij weer een ander nieuwsprogramma vertelt Karaganov dat het nu afgelopen moet zijn met de Russische hoop op de redelijkheid van Europa en het Westen in zijn algemeen. Hierbij refereert hij aan het telefoongesprek van de Duitse kanselier Scholz met Poetin. Ook de, ooit pro-Europese Trenin, spreekt zijn afschuw uit over de steun die Washington krijgt van de Franse president Macron en de Engelse premier Starmer. De chef voor buitenlandse zaken van de Europese Unie, Josep Borrell, moet het ook ontberen. Russen gniffelen niet meer om de slaafse houding van de Europeanen, nee ze huiveren om ons gedrag. Dat Europese politici op zulke belangrijke posities gewoon de Amerikaanse beslissing volgen om lange afstands-raketten op Russisch grondgebied af te vuren, zonder zich te realiseren wat daar de veiligheidsconsequenties van zijn? Voor Rusland en voor Europa? Het is werkelijk onvoorstelbaar... woorden schieten ook mij tekort.

Er leek, na jaren van doffe ellende eindelijk een lichtpuntje te zijn. Op z'n minst het stoppen van de gevechten tussen Rusland en Oekraïne. En nu? Nu gaan we opnieuw een stap omhoog op de escalatieladder, met alle gevolgen van dien...